

visszaváltoznánk, akiket keresni
járda s úttest sem vonzhat, valamennyi
tűntünk után, ki más volt, nem magunk,
eltűnünk, egymás nyomai vagyunk,
magam, meg az a kis öreg alakka,
ahogy már ott se vagyunk, túl-haladva
egymáson – – ez be sem fejezhető,
nem „értendő”, levő és nem levő,
s lépek... sánta verebemnek, Alíznek
barátja, talán ahogy ő *alíthat*,
s hasonlítok rá, gazda a kutyára,
és Istennek a kutyája se sánta.

Párizs, Auteuil

Kántor Péter

EMLÉK

Egyszer a Balducci'snál ért a világ vége
a Hatodik Avenue és a Tizenharmadik utca sarkán,
a smaragd- és rubincsillogású apró gyümölcskosarak előtt,
háttal a nagyobbik résznek,
a pulykáknak, borjúknak, bélszíneknek,
a piros maraschino meggyeknek,
a sötétlila és a zöld olíwabogyóknak,
Bardolinóknak, Chiantiknak, rózsaszín lazacoknak,
zöldségkoszorúból fehérítő vajpuha red snappernek,
Fuji almának, epernek, málnának, mangónak, szedernek,
méltóságos, nagyságos, tekintetes sajtoknak,
ott, a hiányzó cikkelyű tortaköröktől Cyrano-orrnyira se,
vagyishogy odébb inkább, a péksütemények kuckó-pultja előtt,
egy hosszúkás tengermagos cipóval a kezemben
úgy este negyed és fél tíz között,
egy csípős februári estén,
amikor talicska, traktor, Trabant, Boeing
mind egyformán messze járt még a tavasztól,
amikor a milliomos Trump úr öreg édesanyja,
akit tizenkét dollárért fényes nappal leutóttek a piacon,
századszor mesélte el, hogy és akkor,
amikor odaát Európában egy szakállas, puskás szerb katona
belebámult a vaksötétbe, és nem látott semmit,

még egy cigaretta parazsát se,
amikor elbújt a kardinális madár,
de a nagyra törőbbek még mindig
intellektuális sikerek után rohangáltak izzadt tarkóval,
a szélvészgyors computereket még gyorsabbakra cserélték
azok, akiknek az írásait már nem olvasta a pusztai kutya se,
amikor a hetvenes West Virginia-i tündérszép Doralie
a floridai naptól százezer ráncú arcán kislányos mosollyal
újra (meg újra, meg újra, meg újra) elszántan
MEGINT EGY POMPÁS NAP! – kiáltotta a pálmafa alól,
és a magyar parlament tercelt hozzá,
amikor két prérikutya faxolt egymásnak a sivatagban:
KOMÁÁÁM! – KOMÁÁÁÁÁM! – hogy még a kaktuszköbe is beledermedt a sírás,
amikor mégis apám szerint a dolgok bizakodásra is adtak okot,
amikor már többé-kevésbé elmondhattam, hogy jó rossz voltam, Vali,
amikor még mindig röpült felém anyám,
akkor. Akkor jött egy széles bőröves szótlan legény
fehér ingben,
és kihúzta a fekete vasrácsot végig a kirakat előtt,
a kijárat és a bejárat ajtó előtt,
az egész Falu és az egész világ népe előtt,
a lihegve érkező piros kalapos Elka előtt,
a papírpoharas kéregető Csokonai Vitéz Mihály előtt,
a Fiastyúk és az Orion előtt,
annyit se mondott, hogy sorry,
csak kihúzta a fekete vasrácsot teljes hosszában,
és kész, vége, eltűnt, mint a kámfor.